

Rock muusika saatanlikud juured

Tänapäeval peaaegu igal „heavy-metal“ rock kontserdil võime kuulda, kuidas publikut õhutatakse vägistama ja mõrvama Saatana nimel. Järgnevad laulusõnad on väga tüüpilised:

We come bursting through your bodies	(Me tuleme lõhkedes läbi oma kehade)
Rape your helpless soul	(Vägista oma abitu hing)
Transform you into a creature	(Muuta sind olevuseks)
Merciless and cold	(armutult ja külmalt)
We force you to kill your brother	(Me sunnime sind tapma oma venda)
Eat his blood and brain	(Söö tema verd ja aju)
Shredding flesh and sucking bone	(Rebides liha ja imedes luid)
Till everyone's insane	(kuni kõik on hullud)
We are pestilent and contaminate	(Me oleme mürgised ja reostunud)
The world Demonic legions prevail"	(deemonlike leegionite maailm valitseb)
"DEMONS" by Rigor Mortis	Laul „Demons“ (deemonid), autor Rigor Mortis

Iga armastav lapsevanem tänapäeval oleks hirmul ja šokeeritud, kui saab teada, et nende pojad ja tütreid on innukalt kuulamas sellist kurjust. Võibolla mõned mõtleavad endamisi: „Kui vaid saaks tagasi neid häid vanu aegu, mil kuulati Beatles'id.“ Vähesed inimesed pidasid Beatleseid ohtlikuks ja sekelduste alustajaks.

Kaasaegne elektrooniline rock muusika, mis sai alguse 1960-ndate alguses, on alati olnud brittide militaarse salaluure ja saatanlike kultuste ühinenud ettevõtte. Ühel pool satanistid kontrollivad suuri rock gruppe uimastite, seksi, vägivalda ja isegi mõrvaga. Teisel pool publitsistika, turneed ja salvestamised on finantseeritud plaadifirmade poolt, mis omavad ühendust brittide militaarse salaluure ringkonnaga. Mõlemad pooled on lähedalt põimitud maailma suurima äriga – rahvusvahelise narkokaubandusega.

Need niinimetatud „rock-staarid“ on haletsusväärsed nukud, kes on seotud palju suurema salasepitsusega. Momendist, mil nad saavad oma esimese salvestamise autoritasu, ansamblid on raskelt pahuksis uimastitega. Näiteks, suurelt austatud „staarid“ nagu John Lennon Beatles'ist ja Keith Richard Rolling Stones'ist olid heroïnisõltlased. Richard pidi laskma teha vereülekanne, asendades kogu oma heroïnist läbiimibunud veri puhtama verega, et saada viisat Ameerikasse sisenemiseks (Tony Sanchez, Up and Doen With the Rolling Stones, lk. 319).

„Rock staarid“ on samuti täielikult tehnilikud meedia loomingud. Nende avalik maine, samuti ka nende muusika, on meisterdatud lava taga kontrollijate poolt. Näiteks, mil Beatles esimest korda saabus USA-sse 1964. aastal, neid rünnati lennujaamas sadade karjivate teismeliste tüdrukute poolt. Ajakirjandus koheselt kuulutas, et „Beatlemaania“ on levinud USA-sse. Kuid need tüdrukud oldi transporditud Bronxi tüdrukutekoolist ja neile maksti selle karjumise ja kiljumise eest Beatles'ite promootorite poolt.

1960-ndate rock ansamblite raha, mis mõnel juhul ulatus sadade miljonite dollariteni, oli samuti maffiaga seotud olnud promootorite kontrolli all. Aastast 1963 kuni 1970, Rolling Stones teenis üle 200 miljoni dollari, siiski ansambli liikmed olid peaaegu pankrotis. Kellelgi neist polnud aimu, kuhu nende raha läks.

1963 kuni 1964 Beatles ja Rolling Stones piirasid sisse Lääne-Euroopa ja Ameerika kultuuri. See kaheharuline invasioon Inglismaalt oli hoolikalt planeeritud ja hästi ajastatud. Ameerika oli just kannatanud president Kennedy mõrva, mil Washingtoni tänavatel korraldati tsiviilõiguste koosolekut Martin Luther Kingi poolt 500000 inimesega. Rocki kultuuri kasutati siis relvana, et hävitada sellised poliitilised liikumised.

Hiljem, aastatel 1968 ja 1969, aastad, mis nägi massilist õpilaste ja tööliste streiki USA-s ja Euroopas, tohutud vabaõhukontserdid said tavaks pidada, et tagasi pöörata kasvav avalikkuse rahulolematust. Rock-kontserdid olid leiutatud vahendid massikogumisteks uimastitest küllastunud, seksuaalvabaduse kultuurile. Miljonid inimesed, kes tulid neile kontsertidele, tuhandeid tablette hallutsinogeenseid uimasteid, LSD oli vabalt saadaval. Need uimastid olid salaja pandud jookidesse nagu Coca-Cola, mille tulemusena tuhandet mittekahlustavad ohvrid muutusid märatsejateks. Paljud sooritasid enesetapu.

Vähem kui pool sajandit tagasi, meie noored lapsed õppisid viulit ja klaverit mängima, õppisid suuri klassikalisi heliloojaid nagu Bach, Mozart ja Beethoven. Nagu hiljem saab näidatud, need samad plaadifirmad, kes täna promovad saatanlikku „heavy-metal“ rocki, on pidanud salajasi operatsioone, et hävitada nende suurte klassikute musikaalne pärand.

Viimased 30 aastat, lääne ühiskond on olnud kultuurse sõjapidamise tahtliku plaani ees, eesmärgiga hävitada juudi-kristlik ühiskond. Need plaanid ei tohi õnnestuda. Et lugeja saaks paremini võidelda selle kurjusega, läheme ajast tagasi umbes 30 aastat, mil need neli süütut poissi Liverpool'st, Inglismaalt, Beatles, alustasid tegevust.

Beatles'ite loomine

Beatles alustas esimest korda esinemist 1950-ndate lõpus jazz-klubides Inglismaal ja Lääne-Saksamaal. Need klubid, mis alati asusid armetutes linnaosades, teenisid end kui prostitutsiooni ja uimastite turuna. Beatles'ite biograaf Philip Norman kirjutab: „Nende ainus regulaarne hõivang oli striptiisiklubi. Selle klubi omanik maksis neile kümme šillingit iga ühele, et nad tinistaksid oma kitarre, mil strippar nimega Janice meeleheitlikult langetas oma riideid meremeestest publiku ees.“ (Philip Norman, Shout! The Beatles in Their Generation, lk. 81).

Beatles'ite esimene suur läbimurre oli Saksamaal, 1960. aasta augustis, mil nad omandasid broneeringu Hamburgi kurikuulsas jazzklubis Peeperbahn'i rajoonis. Kirjeldades seda ümbruskonda, Norman kirjutab: „Seal olid punaste laternatega aknad, millel olid hoorad igat tüüpi veidrates riietes ja igas vanuses, nümfomaanidest vanuriteni...Kõik oli tasuta. Kõik oli lihtne. Seks oli lihtne...Siit see tuli sinu järele.“ (Philip Norman, Shout! The Beatles in Their Generation, lk. 91).

Kaugel süütu olemisest, Beatles, isegi oma esimesel esinemisel, oli alati uimastitest nimega Preludin pilves. „John Lennon vahutas suust, ta oli palju tablette sisse võtnud...John hakkas laval hulluks minema, kepseldes ja lõmitades...Fakt on, et publik ei mõistnud sõnagi, mida ta ütles, üles ässitatud John hüüab „Sieg Heil!“ ja „F***ing Nazis“, millele publik alati reageeris naerdes ja plaksutades.“ (Philip Norman, Shout! The Beatles in Their Generation, lk. 159, 91).

Väljaspool lava oli Beatles sama õel. Norman jätkab: „Mil nad olid Hamburgis, John seisis iga pühapäev rõdul, mõnitades kirikusse minejaid, mil nad jalutasid St. Joseph'isse. Ta kinnitas vett täis kondoomi Jeesuse kujutisele ja riputas selle välja, et kirikusse minejad näeksid seda. Korra ta urineeris kolmele nunnale pähe.“ (Philip Norman, Shout! The Beatles in Their Generation, lk. 152).

Olles Hamburgis 1962. aasta juunis, Beatles sai telegrammi oma määndžerilt, homoseksuaalilt nimega Brian Epstein, kes oli tagasi Inglismaal. Selles sõnumis oli kirjas: „Õnnitlused, EMI soovib teid stuudiosse lindistama.“ EMI oli üks Euroopa suurimaid plaadifirmasid ning nende roll Beatles'ite promomisel sai olema tuleviku võti.

EMI salvestusosakonna direktori George Martin'i ja Brian Epsteini range juhtimise all Beatles'it pesti ja küüriti ja nende juuksed lõigati Beatles'i stiili. EMI Martin lõi Beatles'i oma salvestusstuudios.

Martin oli koolitatud klassikaline muusik ja oli õppinud oboed ja klaverit Londoni muusikakoolis. Beatles ei osanud muusikat lugeda ega mängida ühtki instrumenti peale kitarri. Martini puhul, Beatles'i muusika oli lihtsalt halb nali. Oma esimesel albumil „Love Me Do“, Martin asendas Ringo trummide taga studio muusikuga. Siit alates Martin võttis lihtsa väikse viisi, millega Beatles sai tulla tema juurde ja meisterdas need hitt albumiteks.

Lockwood ja EMI

EMI, mida juhtis aristokraat sõõr Joseph Lockwood, tähendab Electrical and Mechanical Instruments ning on Inglismaa üks suurimaid militaarelektronika tootjaid. Martin oli EMI haruettevõtte Parlophone'i direktor. Kuuekümnendate keskpaigaks EMI, nüüd kandmas nime Thorn EMI, lõi muusikadivisjoni, mis oli kasvanud 74321 töötajani ja iga-aastased müügiarvud küündisid 3,19 miljardi dollarini.

EMI oli samuti võtmetegelane Inglismaa militaarlurest.

Pärast sõda, 1945. aastal, EMI Euroopa tootmisjuht Walter Legge peaaegu võttis kontrolli üle klassikalise muusika salvestamisel, sõlmides lepinguid tosinat Saksamaa klassikaliste muusikute ja lauljatega. Muusikud, kes nägid võimalust säilitada Beethoveni ja Brahms'i esinemistavasid, jäid ikka segadusse, mil „eks-natsi“ partei liikmeid ülendati karjääriredelil. Legge kirjutab alla ja salvestas natsi liikmega Herbert Von Karajan'iga, edutades teda superstaari staatusesse, mil suurt heliloojat nagu Wilhelm Furtwangler'it ignoreeriti.

Algusest peale EMI lõi müüdi Beatles'ite suurest populaarsusest. 1963. aasta augustis, oma esimesel suuremal televisiooni esinemisel Londoni Palladiumis, tuhanded fännid arvatavasti mässasid. Järgmine päev iga ajaleht Inglismaal avaldas esilehel pildi ja loo, mis väitis: „Politsei võitles, et hoida tagasi tuhat vinguvat teismelist.“ Siiski see esilehe pilt igal ajalehel oli nii kokkusurutud, et ainult kolm või neli „vinguvat teismelist“ oli näha. See lugu oli pettus. Lähtudes kohal olnud fotograafist: „Polnud seal mingit mässu. Ma olin seal. Me nägime kaheksat tüdrukut, isegi vähem kui kaheksat.“ (Philip Norman, Shout! The Beatles in Their Generation, lk. 188).

1964. aasta veebruaris muut Beatles'itest tabas Ameerika Ühendriike koos mässuga Kennedy lennujaamas. Et alustada oma esimest turneed, meedia lõi ühe suurima publikumi ajaloos. Kaks pühapäeva järjest vaatas Ed Sullivani Show'd üle 75 miljoni ameeriklase, kuidas Beatles'id rituaalselt raputasid oma päid ja kõigutasid oma kehi, mida peagi hakkasid jäljendama sajad tulevased rock ansamblid.

Naasmisel Inglismaale, Beatles'it premeeritu Inglismaa aristokraatia poolt, mida nad nii hästi teenisid. 1965. aasta oktoobris kõik neli seati ametisse Chivalry orduusse ja neid premeeriti Buckinghami palee akolaadi liikmeteks.

The Rolling Stones

Tänapäeva jultuma saatanliku „heavy metal rock'i“ algatuse au kuulub Inglismaa ansamblile The Rolling Stones. Nende tõus kuulsusele oli lähedalt seotud Beatles'itega.

The Stones, nagu neid kutsuti, oli laialt iseloomustatud kui Beatles'ite kaaslasi. „The Stones“ oli õel, räpane ja mässuline, mil Beatles oli hästi hoolitsetud nelik. Olles näiliselt konkurendid, nad olid üksnes sama operatsiooni kaks poolt. The Stones'i esimene hitt-album oli tegelikult kirjutatud Beatles'ite poolt ja see oli Beatles'ite liige George Harrison, kes lõi võimaluse neil nende esimeseks salvestuslepinguks.

Järgides sama mänguplaani nagu Beatles, 1963. aasta kevadel The Rolling Stones esines ühes kõige populaarsemas Inglismaa televisiooni saates „Thank Your Lucky Stars.“ Ainult siis keskealiste vaatajate reageering oli üsna erinev Beatles'itest. Sadu vihaseid kirju saadeti, milles olid järgnevad read: „See on häbiväärne, et pikajuukselised matsid nagu The Stones liikmed lubatakse esinema televisiooni. Nende esinemine oli täielikult häbiväärne.“

Sellel programmil oli aga täpselt plaanitud efekt. Rolling Stones'i mänedžer Andrew Oldham oli ülevas meeolus nende reageeringute tõttu. Ta ütles ansamblile: „Me teeme teist täpselt vastupidiseks nendele kenadele, puhastele Beatles'itele. Ja mida enam lapsevanemad teid vihkavad, seda enam lapsed saavad teid austama. Lihtsalt oodake ja vaadake.“ (Tony Sanchez, Up and down With the Rolling Stones, lk. 17).

1964. aastal The Rolling Stones esines Ed Sullivan Show's, nagu Beatles oli varem teinud. Seekord rannikust rannikuni auditorium nägi televisioonis vaatamängu, kus Stones'i fännid lõhkusid stuudio laiali. Sullivan hiljem ütles otse-eetris: „Ma luban teile, nad ei saa kunagi olema tagasi meie saates.“ See avalikkuse tähelepanu oli just see, mida vajati. Paari kuu jooksul selle ansambli plaate müüdi miljonites.

Plaan oli nüüd Beatles'ite ja The Rolling Stones'i vahendusel muuta kogu põlvkond paganliku new age liikumise järgijateks, kes võiksid imbuda tulevaste saatanliku liikumise kaardrisse ja siis võtta positsioonid sisse meie koolides, politseis ja poliitilisel maastikul.

Sisene Saatan

Maury Terry kirjutab oma raamatus „Ultimate Evil“, et 1966 ja 1967. aasta vahel saatanakummardajate kultus „Process Church „otsis värbamiseks The Rolling Stones'i ja Beatles'it.“ Sel ajal Terry teatab, et foto Rolling Stones'i juhi Mick Jagger'i kauaaegselt tüdruksõbrast Marianne Faithfull'ist ilmus „The Process Magazine“ väljaandes. See pilt näitab teda selili lamavat, just kui surnud, pigistades roosi. Terry raamat ütleb, et Process Church'iga omab ka pistmist mõrvarid Charles Manson ja Son of Sam. See oli endine Process Church'i advokaat John Markman, kes hiljuti andis sisse lavastatud kohtuistungil Lyndon LaRouche vastu.

Võtmelüli Rolling Stones'i ja Process Church'i vahel on Kenneth Anger, kaasaegse satanismi „rajanud isa“ Aleister Crowley järgija. Anger sündis 1930. aastal ja lapsest Hollywoody filmistaarist sai pühendunud Crowley jünger.

Crowley sündis 1875. aastal ja teda kutsuti „Suureks Metsaliseks.“ Teda tunti praktiseerivat rituaalseid regulaarseid laste ohverdamist kui Saatan ülempreester ehk „Magus“. Crowley suri 1947. aastal heroiniisõltuvuse tõttu. Enne surma tal õnnestus sõlmida saatanlikud lepingud paljudes USA linnades, kaasaarvatud Hollywoody's. Anger, nagu Crowley, on Magus ja näib olevat Crowley pärija.

Anger oli 17. aastane, mil Crowley suri. Sel samal aastal, 1947. aastal, Anger oli juba tootmas filme, mis ka tänapäeva standardeid järgides lehkavad puhta kurjuse järele.

1966-1967. aastal, mil Process Church'i kuuldi kogunevat Londonis, Anger oli samuti stseenil. Autor Tony Sanchez kirjeldab, et Rolling Stones'i Mick Jagger ja Keith Richard ja nende tüdruksõbrad Marianne Faithfull ja Anita Pallenberg „kuulasid nõiutult, mil Anger küttis neid üles Crowley väele ja ideedele.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk. 155).

Olles Inglismaal, Anger töötas filmi kallal, mille pühendas Aleister Crowley'le ning kandis nime „Lucifer Rising“. See film tõi kokku Process Church'i, Manson'i perekonna kultuse ja Rolling Stones'i. Muusika sellele filmile lõi Mick Jagger. Process Church'i järgija Marianne Faithfull läks Egiptusesse välja, et osaleda filmis kujutatavas mustal missal. Lutsiferi mängis rock-ansambel California liige Bobby Beausoleil. Beausoleil oli Mansoni perekonna liige ja Anger'i homoseksuaalne armuke.

Mõned kuud pärast Anger'i lavastatavat filmimist Inglismaal, Beausoleil naases Californiasse, et sooritada esimene Manson'i perekonna mõrvaseeriast. Beausoleil arreteeriti hiljem ja on kandmas eluaegset

karistust vanglas koos Manson'iga. Olles kaotanud oma staar-esineja, Anger siis palus Mick Jagger'it, et ta mängiks Lutsiferi. Lõpuks ta piirdus Anton LaVey'gs, Saatana Piibli autoriga Esimese Saatana Koguduse rajajaga, et too mängiks seda osa. See film lasti välja 1969. aastal peakirjaga „Invocation To My Demon Brother.“

Londonis Anger'il õnnestus värvata satanismi ühe Rolling Stones'i liikme tüdruksõbra Anita Pallenbergi. Pallenberg kohtus Rolling Stones'iga 1965. aastal. Ta koheselt alustas seksuaalseid suhteid selle ansambli kolme liikmega viiest.

Anger, kritiseerides Anitat, ütles: „Ma usun, et Anita on, kuidas seda nüüd paremini öelda, nõid...Okultistlik üksus Stones'i hulgas oli Keith ja Anita...ja Brian. Brian oli samuti nõid.“

Üks ansambli liikmete sõpru, Tony Sanchez, kirjutab Pallenberg'ist oma raamatus „Up and Down With the Rolling Stones“: „Ta oli sisse võetud mustast maagiast ja hakkas küüslaukudega nõori kõikjal enda peal – isegi voodis, et tõrjuda eemale vampiire. Samuti oli tal müstiline vana raputi püha veega, mida ta kasutas mõningatel oma rituaalidel. Tema tseremooniad muutusid salajasteks ja ta hoiatas mind, et ma kunagi teda ei segaks, mil ta oli töötamas loitsu kallal.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk. 159).

Ta jätkab: „Oma magamistoas ta hoidis suurt, ornamentidega kaunistatud kirstu, mida ta kaitses nii armukadedalt, et ma oletasin, et see on tema uimastite ja nõiarohtude kogu. Maja oli ühel päeval tühi ja ma otsustasin sinna sisse piiluda. Sahtlid olid täis luude tükke, kortsus nahka ja karva mõningatelt veidratelt loomadelt.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk. 159).

1980. aastal Keith Richard'i New England'i kinnisvara seitsmeteist aastane hooldaja leiti maha lastuna Anita Pallenberg'i voodis. See surm, mis viitas enesetapule, sooritati Pallenberg'i relvaga. Richard'i maja asus East Coast'i Process Church'i peakorteril lähedal. Lähtudes artiklist ühest Inglismaa ajalehest „Midnite“, Connecticut'i politsei ohvitser Michael Passaro, kellel oli vastus „enesetapule“, raporteeris „veidratest märkidest“ metsas, mis asus veerand miili eemal Richard'i häärberist.

Ajaleht jätkab: „Seal on toimunud mitmeid imelikke satanistlikke rituaale viimase viie aasta jooksul. Kohalik ajakirjanik tunnistas okultismi õitsele löömist.“

1967. aastal, heites valgust jätkuvale seosele Anger'i ja Process Church'iga, Rolling Stones lasi välja oma esimese albumi, millega avalikult pühitses Kuradit, mis kandis pealkirja „Their Satanic Majesties Request“. Mõned kuud varem, Beatles oli välja lasknud oma esimese albumi, mille nad pühendasid psühheedelsete droogide promomisele, mis kandis nime „Sargeant Pepper's Lonely Hearts Club Band.“ See album sisaldas fantaseeritud versiooni LSD uimas olekust, mis kannab nime „Lucy in the Sky with Diamonds“ ehk lühidalt L.S.D. Sellest loost sai suur müügihit.

Beatles'ite album oli ilmselgelt pühendatud satanist Aleister Crowley'le. Seda lasti välja 20 aastat, peaaegu päevani, pärast mida Crowley suri 1947. aastal ja selle tiitellaul algas sõnadega: „See oli täna, kakskümmend aastat tagasi...“. Albumi kaanepildil on kujutatud Crowley'd.

Üks kuu pärast albumi välja laskmist, Beatles šokeeris maailma avaliku teatega, et nad tarbisid regulaarselt LSD-d. Beatles'ite liige Paul McCartney intervjuus Life ajakirjale ütles: „LSD avas mu silmad. Me kasutame ainult üht kümnendikku oma ajust.“ Samuti nad avalikult nõudsid marihuaana legaliseerimist.

Kass oli nüüd kotist väljas, kuid proteste oli vähe ja vähemuses. Inglismaal BBC keelas „A Day in The Life“i ja USA-s Maryland Governor Spiro T. Agnew, kes hiljem algatas kampaania „Lucy in the Sky With Diamonds“ keelustamiseks.

Luues vastukultuuri

Aasta 1967 märkis tähtsat laienemist avalikus kultuuris Ühendriikide noorte vastu. See aasta nägi massilisi, vabaõhukontserte. Järgneval kahel aastal üle 4 miljoni noore inimese võttis osa umbes tosinast sellisest „festivalist“, saades ohvriks planeeritud, laiahaardelisele uimastite eksperimenteerimisel. Mõistust hävitavad hallutsinogeensed uimastid nagu PCP, STP ja Beatles'ite propageeritud LSD, olid vabalt saadaval neil kontsertidel. Need miljonid osavõtjad läksid hiljem tagasi kodudesse, olles muutunud uue uimastite kultuuri sõnumitoojateks ja promojateks ehk siis nähtuse levitajateks nimega „new age“.

Esimene rock-festival „The First Annual Monterey International Pop Festival“ toimus üle 100000 noortest publikuga. Selle festivali tegelik eesmärk oli laialdane uut tüüpi uimasti jagamine, milleks oli LSD. Sel festivalil tuhanded noored teismelised tutvusid uute hallutsinogeensete uimastitega.

Esimene LSD-ga eksperimenteerimine algas kuuekümnendate alguses San Francisco Haight-Ashbury regioonis. Seda projekti juhtis CIA-Briti ühissalaluure üksus nimetuse all MK-Ultra. Osa projektist, mis jagas tasuta 5000 tabletti LSD-d, oli tuntud ka nime all Ken Kesey'i Merry Pranksters. LSD järelmõjusid siis hiljem uuriti hoolikalt.

Kesey, niinimetatud „poet“ ja süüdimõistetud uimasti kurjategija, sai kuulsaks Californias ringi sõites

ülevärvitud bussis koos oma kommuuniga, Merry Pranksters'iga, jagades LSD-põhist Kool Aid'i neile, kes ei osanud kahtlustada.

LSD efekt on teha ohver psühhootiliseks, kaotades inimese reaalsuse taju tekkinud hallutsinatsioonide tõttu. Paljude jaoks see psühhooos võis ja juhtiski enesetappudele. Kui inimesele on antud LSD-d tema teadmata, siis see psühhooosi tootev uimasti on võimendatud ja tavaliselt kaasneb sellega jääv ajukahjustus.

Monterey festivali organisaator oli John Phillips, rock-ansambli The Mommas and the Papas liige. Phillips oli uimastite pealesuruja ja lähedalt seotud satanistide võrgustikuga, mis keerles Charles Manson'i ja režissöör Roman Polanski ümber.

Phillips nimetas ametisse direktorite nõukogu, et promoda ja finantseerida seda kontserti. Nõukogu tõi kokku Briti salaluure salaagentide ja satanistide võrgustiku. Direktorite nõukogus oli Andrew Oldham (Rolling Stones'i mänedžer), Stones'i liider Mick Jagger, Beatles'i Paul McCartney ja Phillipsi sõber, salvestusprodutsent Teery Melcher, Doris Day poeg.

Konserti juhtis Phillips ise. See oli esimest korda, mil Ameerika publik oli nii avatud deemonlikele Inglismaa ansambelitele nagu The Who ja Jimi Hendrix. Nende etteaste lõpus The Who, olles uimasteid tarbinud, hävitasid kõik oma kitarrid, võimendid ja trummid. Hendrix jäljendas laval masturbatsiooni oma kitarriga, mil esitas kõrvulukustava helitugevusega.

Samuti oli seal massiivne ning avalik uimastite tarbimine. Autor Robert Santelli oma raamatus „Aquarius Rising“, kirjutab: „LSD-d oli Monterey's külluslikult. Monterey Purple tabletid anti sõnaotseses mõttes igale vähegi eksperimentendist osa võtta soovijale.“ Politsei ei teinud ühtki arreteerimist, seades järgmise vabaõhukontserdi jaoks analoogse eeskju.

Selles operatsioonis oli suurem skeem. See skeem oli seotud MK-Ultraga ning kaasas satanistide kasutamist ümber Phillipsi, kaasaarvatud agentide Ken Kesey ja Timothy Leary'ga. Plaan oli muuta lähedal asuv San Francisco satanistide alaks, massiliseks värbamiskohaks ja noorte ärajooksnud teismeliste vägistamise kohaks.

Phillips oli varem kirjutanu muusika laulule nimega „San Francisco“, mis müüs üle 5 miljoni koopiat. See laul kutsus noori üle riigi tulema San Franciscosse „lilledega juustes“. See laul oli koondamisele kutse kümnetele tuhandetele, kes tulid karjadena San Franciscosse 1968. aasta suvel, et ühineda uue „hipi“ liikumisega, mis kandis valenime „Summer of Love“ (armastuse suvi). Mõned, kes langesid ohvriteks Charles Manson'i sarnastele, kes värbasid oma kultuse „perekonda“ just jooksikutest noori.

Manson ja rock-staarid

Charles Manson'it on kujutatud üksiku psüühilise inimesena, kel oli hüpnootilised võimed oma „Perekonna“ üle. Reaalsuses Manson oli teadatud kogu Hollywood'i näitlejate, promootorite, partnerite ja rock-staaride ringkonnale ning varustas paljusid neist seksi ja uimastitega.

Oma autobiograafias „Papa John“ Phillips räägib kutsesest, mille ta sai, et ühineda Terry Melcher'i ja Beach Boy's liikme Dennis Wilson'iga Wilson'i mõisas. Wilson ütles: „See tüüp Charlie on siin kõigi nende kenade neitsikutega. Ta mängib kitarr ja ta on tõesti metsik tüüp. Kõik need neitsikud on nagu teenrid ta ümber. Sa võid läbi tulla ja võtta ükskõik keda neist. See on tõesti hea pidu.“

Manson'i kogu „Perekond“ kolis Beach Boys'i mõisa peaaegu aastaks. Beach Boys, kes on esinenud Valges Majas, on EMI salvestusgrupi Capitol Record ladvikus.

1969. aasta 10. augustil, pühapäeval, Manson saatis välja neli oma kultuse liiget viimasele külastusele Melcher'i majja. Seekord Melcher polnud seal, kuid näitlejatar Sharon Tate, filmilavastaja Roman Polanski naine, ning teised kolm olid seal. Siis see grupp lahkus, Tate ja teised oldi metsikult muundatud ja mõrvatud. Mis puudutab Phillips'it, 1980. aasta juunis ta arreteeriti uimastite müümiselt.

Veevalaja ajastu

Suurim kontsert pärast Monterey Pop'i oli kontsert, mida ajakiri Times nimetas „Veevalaja festivaliks“ ja „ajaloo suurimaks sündmuseks“. Termin „veevalaja“ oli hoolikalt valitud. Veevalaja ajastu tähendab, et „Kalade ajastu“, mis on Kristuse ajastu, on jõudnud lõpule.

Woodstock'il peaaegu pool miljonit noort kogunes, et olla uimastite mõju alla ja lasta oma ajud loputada. Ohvrid olid eraldatud, kastetud pori sisse, täis psühhodeelseid uimasteid ja hoiti ärkvel kolm päeva järjest ja kõike seda FBI ja valitsuse ametnike kaasosalusel. Turvalisust seal kontserdil pakkus hipi kommuun, keda oldi koolitatud LSD massiliseks jagamiseks.

Veel kord, see oli Briti sõjalis-salaluure võrgustik, kes oli initsiaator. Woodstock oli Artie Kornfeld'i aju sünnitus, kes oli EMI Capitol Record'i ajutiste projektide divisjoni direktor. Algne rahastamine oli tehtud suure

Pennsylvania ravimifirma pärija John Roberts'i ja kahe teise partneri poolt. See oli järgmine ravimifirma Sandoz Laboratories, mis oli esmalt sünteseerinud LSD'd. Roberts'it hiljem süüdistati oma firma kasutamises massilises uimastite levitamises.

Väike adekvaatne ettevalmistus oli tehtud umbes poolele miljonile saabuval inimesele. Joel Rosenman, üks kolmest partnerist, kirjutab, mil kontsert on lähenemas: „Toitu ja vett jääb kindlasti meil väheks, sanitaarhooned ülemaksustatuks, meelerahu lühikeseks, uimasteid külluslikult. Kõige hullem aga oli see, et kellelgi polnud võimalust sealt lahkuda, kui oli vaja.“ Istuda oma enda väljaheidetes oligi tegelikult see plaan, nagu John Roberts naljatades kirjutas: „Me saame jagama banaane väravas, et siduda oma patroone.“

Hipi kommuun nimega Hog Farm (seafarm) mängis eraldi rolli Woodstock'il. Hog Farm'i juhtis mees hüüdnimega Wavy Graver, kes oli Ken Kesey MK-Ultra operatsiooni endine liige ehk Merry Pranksters. Kommuunid nagu Hog Farm olid tavaliselt asustatud California kaugemates otstes ja teenisid kui sigitusalad saatanlikele kultustele, samuti ka terroristide rühmitustele. Nende kommuunide liikmed pidevalt vahetusid teiste kommuunidega ja olid värbamiskeskusteks Process Church'i ja Mansoni „Perekonda“. Hog Farm'i liige Diane Luke oli Charles Manson'i Perekonna liige, Sharon Tate'i ja tema külaliste veresauna ajal.

14.augustil, üks päev enne plaanitud avamist, kogu festivali turvateenistus, mis koosnes 350-st New York'i politseinikust, tõmmati välja. New York'i politsei pressiesindaja väitis, et mitte ühtegi ametlikku kokkulepet pole tehtud selle linnaga. 1969. aasta 15. augustil artikkel New York Times'is ütles järgmist (Woodstock'i turvateenituse pea): „Nüüd pole mul mingit turvalisust. Mind on löödud. Meil oli juba siin suurim hulk noori selle riigi ajaloos ühes koos ilma politsei kaitseta.“ Üllatus pole aga see, et turvalisuse eest hakkas hoolt kandma Hog Farm.

Woodstock'i rajaja ja direktor John Roberts avalikult tunnistas, et ta teadis väga hästi Hog Farm'i seosest uimastite levitamises. Ta kirjutas: „Nende tasu oli lihtsalt transport festivalile ja tagasi... rahu hoidev üksus, mis vaatas, rääkis ja lõhnas nagu rahvahulk... ja mis kõige tähtsam, nad oli targad selles, mis puudutas uimasteid, eristades head hapet pahast, head reisi looderdamisest, head ravimit halvast jne.“

Hog Farm elas sel ajal New Mexico mägedes. Roberts üüris Boeing 727 hinnaga 17000 dollarit ja lennutas 100 neist New York'i.

Et puhastada viimane tee poole miljoni noore planeeritud uimastamisele, kohalik asjaajaja seal alal oli privaatsest nõus, et ei saa olema ühtegi arreteerimist ega süüdistust uimastite tõttu. John Roberts kirjutab: „Piirkonna volinik... tunnistas varem, et paljud meie kliendid kasutavad illegaalseid uimasteid. Samuti tunnistas, et selline kasutamine on meie väikseim mure terve nädalavahetuse ajal. Ta näitas üles kaastunnet ja heldust.“ Roberts samuti kirjutas, et ta kohtus pidevalt FBI'ga kuni üks päev enne kontserdi algust ja tegi nendega täielikku koostööd.

Eksperiment algab

Kaks päeva enne planeeritud kontserdi algust, 50000 noort oli juba saabunud Woodstock'i. Uimastid hakkasid siis kohe ringlema. Paljud inimesed tõid kaasa oma sülelapsed ja beebid, nagu Roberts ütles, isegi neile anti uimasteid. Roberts kirjutab, et lähedal olevas järves „mudilased ujusid alasti, suitsetasid marihuaanat ja läksid muusikaga kaasa.“

Küsitlus viidi läbi festivalil New York Times'i poolt, mis näitas et 99% seal viibijatest kasutas marihuaanat. Kohalik šerifi asetäitja teatas, et ühtegi arreteerimist ei tehtud uimastite kasutamise eest. New York Times 17. augustil tsiteeris üht asetäitjat: „Kui me ka oleks (arreteerinud), siis meil poleks piisavalt ruumi Sullivan'is või järgmises kolmes maakonnas, kuhu neid paigutada.“

Kõige hullem polnudki see marihuaana kasutamine. Järgides algset MK-Ultra projekti kava, massiline LSD jagamine järgnes järgmisena, millest enamus oli LSD-ga Coca Cola, nagu Kesey Pranksters oli teinud viis aastat varem. Roberts naljatades jutustab järgnevat: „eriliselt abrasiivsele politseinikule anti LSD-ga Coca Cola, mil ta juhtis seal liiklust. Hiljem kõik autod seal alal olid seisma, politseinik olles ikka väljas ja juhtis liiklust. Lõpuks nad juhatasid ta minema.“

Järgmised kolm päeva pea pool miljonit saabunud noort mõjutati uimastite ja rock muusikaga. Vihmavalangute tõttu nad olid sunnitud püherdama põlvini mudas. Seal polnud mingit varjualust ja ühtki teed välja. Autod olid pargitud kaheksa miili eemal. Rosenman kirjutas, et „Woodstock'i eksperimendi“ võti oli „hoida oma esinejad esinemas 24 tundi järjest... et hoida noored paigal...“

Esimese 24 tunniga üle 300 noore viidi meedikute järelevalve alla, olles ohjeldamatult haiged. Diagnoos oli järgnev: neil oli „halb“ LSD reis. Tuhat noort saabus peagi juurde. 17. augustil New York Times teatas: „Täna, festivali teavitaja hoiatas lavalt, et „halvasti toodetud hape (üks LSD termin) on ringluses. Ta ütles: „Te ei võta mürgist hapet. See hape ei ole mürgine. See on lihtsalt viletsalt toodetud hape. Te ei hakka surema... Seega, kui te arvate, et olete sisse võtnud mürki, siis te ei ole seda. Kuid kui te muretsete, siis võtke lihtsalt pool tabletti.““

See soovitus umbes 500000 noorele „võtke lihtsalt pool tabletti“ anti ei kellegi muu poolt kui MK-Ultra agent Wavy Gravy poolt.

Mil oli üha suurenev nõudmine meditsiinilise ülevaatuse järele, kõne läks New York'i meditsiinilise abi saamiseks. Üle 50 arsti ja medõe saabus kohale. Woodstock'i lõpuks loeti kokku 5000 meditsiinilist juhtumit.

Altamont: snuff-filmi tegemine

Kuuekümnendate viimane suurim rock „festival“ toimus Altamont'i võidusõidurajal, väljaspool San Franciscot. Kaasalööv esineja oli Rolling Stones, kes nüüd valitses ülimalt rock muusika maailmas, kuna Beatles oli laiali läinud. Ettepanek kontserdiks tuli MK-Ultra agendilt Ken Kesey'lt.

Seekord publikut piisutati pöörasusse, avalikku Kuradi ülistamisse. Tulemuseks oli sõnaotsene saatanlik orgia. Selle lõppedes, neli inimest sai surma ja tosina jagu said peksta ja vigastada. Mick Jagger, Rolling Stones'i laulja, mängis Lutsiferi osa. See esinemine märkis tänapäeva „heavy-metal“ kontsertide algust.

Üle 400000 inimese võttis osa Altamont'i kontserdist ja seda veel vähem ettevalmistamata kui Woodstock'il. Toit ja veri oli peaaegu kättesaamatu. Kuid ohtralt uimasteid oli küll leida. Nagu Woodstock, see kontsert sai massiliseks uimastitega eksperimenteerimiseks, eriti LSD-ga. Tony Sanchez kirjeldab seda stseeni, kuidas inimesed kogunesid Altamont'i:

„Hommiuks oli enam kui veerand miljonit inimest ringi jahvatamas ja asjad muutusid kaootiliseks. Seal liikus palju halba hapet (LSD-DP) ja inimesed endast väljas üle kogu selle koha. Kõik olid pilves, et täita kuidagi need pikad tunnid muusika alguseni, Mehhiko rohust, odavast California veinist, amfetamiinist...“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk 195).

„Keskpäevaks näiliselt kõik olid laksu all...Üks mees oleks peaaegu surma saanud, mil ta proovis lennata kiirtee sillalt – järjekordne happe juhtum. Ala teises otsas noor mees karjus abi järele, mil ta kukkus kuivenduskanali sügavasse vette. Pilves olnud vaatasid juhmistunult pealt, kuidas ta vajus pinna alla. Keegi ei olnud kindel, kas see oli tegelikult või oli see hallutsinatsioon. See ei läinud kellelegi korda, ta oli surnud. Mujal arstid olid hõivatud enneaegsete laste sündituste vastuvõtmisel hüsteerilistelt tüdrukutelt.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk 195).

Laskumine Põrgusse jätkus. Rolling Stones oli palganud 500 dollari väärtuses õlu eest mootorratturite gängi Hell's Angels (Põrguinglid), et nad osaleksid kontserdi turvaluse tagamisel. Nende tegelik tasu siiski tuli uimastite müügist. Hell's Angels, lindpriide gäng, koosnes röövlitest, vägistajatest ja mõrvaritest ning olid tuntud uimastite müüjad ja kontrollijad kogu lääne rannikul.

Kui festival avati, rahvahulk suurusega umbes pool miljonit inimest ootas poolteist tundi Stones'i etteastet. See oli ainult siis, kui saabus öö, et saaks kasutada erilisi valgusefekte, mil see ansambel lõpuks lavale tuli. Mick Jagger, juhtlaulja, oli riietatud atlasse keepi, mis kumas punasena valguse käes. Jagger imiteeris Lutsiferi.

Tony Sanchez järgmisena kirjeldas nähtust, mida ta nimetas eelnevalt planeeritud „saatanlikuks rituaaliks“. Mil see ansambel alustas mängimist: „mitu noort imelikult võtsid endalt riided seljast ja roomasid lava poole, nagu see oleks kõrge altar, et seal pakkuda ennast ohvriks Angels'ite saabastele ja piljardikeppidele. Mida enam neid peksti ja veristati, seda enam neid ergutati, just kui mingi üleloomuliku väega, et pakkuda ennast kui inimohvrit nendele Saatana agentidele.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk 199).

Seistes rahvahulgas lava ees oma tüdruksõbraga, oli must mees nimega Meredith Hunter. Hunter peagi valiti välja selleks inimohvriks.

Stones oli just välja lasknud uue laulu pealkirjaga „Sympathy for the Devil“ (Kaastunne kuradile). See sai ruttu number üks looks terves riigis. Laul algab sellega, et Mick Jagger tutvustab ennast kui Lutsiferi. Nii pea kui ta hakkas laulma Altamont'is, kogu publik tõusis püsti ja hakkasid tantsima nagu pöörased metslased.

Sanchez kirjeldas seda, mis juhtus järgmisena: „Suur kuus jalga pikk Hell's Angels'i „grislikaru“ oli hiilnud Meredith'i (Hunter) juurde, et tirida teda juukstest, püüdlusega ässitada teda kaklema... Kaklus puhkeski, veel viis Angels'it tuli oma semule appi, mil Meredith püüdis ära jooksta rahva sekka. Üks Angel püüdis ta kinni käest haarates ja võttis tupest noa välja ja lõi selle musta mehe selga. Nuga ei tunginud sügavale, kuid Meredith teadis siis, et ta võitles oma elu eest. Ta haaras oma taskust relva ja sihtis otse Angel'i rinda... Ja siis Angels'id olid ta kallal nagu kari hunte. Üks rebis ta käest relva, teine pussitas teda näkku ja teine ikka pussitas teda jätkuvalt selga, hullunult, kuni tema põlved nõtkusid.“

„Kui Angels'id oli Hunter'iga lõpetanud, mitmed inimesed püüdsid teda aidata, kui üks Angel seisis valves selle liikumatu keha juures. „Ärge puudutage teda,“ ta ütles jultunult. „Ta sureb niikuinii, nii et laske tal surra.“ (Tony Sanchez, Up and Down With the Rolling Stones, lk. 201,202).

Siiani pole tõestatud, et Meredith'il oli relv. Hiljem toimus arreteerimine. Kedagi ei süüdistatud, kuna ükski

inimene ei astunud ette kui tunnistaja, kartes Angels'ite kättemaksu.

Kogu selle verise tapmise ajal Rolling Stones jätkas laulu „Sympathy for the Devil“ mängimist. Kogu ansambel vaatas lavalt, kuidas Meredith Hunter tapeti nende silme ees. Sellele lisaks, uskumatult, kogu see mõrv oli professionaalselt filmitud filmimeeskonna poolt, keda palgati filmima kontserti. Natuke aega hiljem see film lasti välja üle terve riigi, mis kandis Rolling Stones'i laulu „Gimme Shelter“ (Paku mulle varjualust) nime.

Kas see mõrv oli satanistide poolt eelnevalt planeeritud? Oma raamatus „The Ultimate Evil“ Maury Terry ütleb, kuidas saatanlikud kultused hoiavad enda ringkonnas ringluses filme inimeste ohverdamisest. Neid filme nimetatakse „snuff-filmideks“. Terry jutustab, et üks seitsmest Son of Sam'i mõrvast New York'is võeti tegelikult lindile lähedal pargitust bussist. See film siis osteti rikka satanisti poolt. „Gimme Shelter“, mis oli kassahitt, on ikka saadaval või rentida ainult mõne dollari eest sinu kohalikus videolaenutuses.

„Heavy-Metal“ rock muusika taga

Sama aasta, mil toimus Altamont (1969), märkis Ozzy Osbourne'i kurjust täis karjääri algust. Osbourne moodustas ansambli Black Sabbath. See ansambel kujundas ennast Rolling Stones'i järgi. Järgmised 15 aastat olid tunnistajaks uimastisõltlastest rock esinejatele, nagu Osbourne, iga üks võistlemas „suurte rahade“ pärast ja salvestuslepingute pärast, mis sellega kaasnes. Võtme kriteerium neile, kes said sellega hakkama, oli nende võime kujutada moraalselt laostumist ja kurjust. Need olidki need „heavy-metal“ ansamblid.

1985. aastal ajaleht New Solidarity, mis on sellest ajast alates sunniviisiliselt lõpetatud valitsuse poolt, pidas intervjuud Hezekiah Ben Aaron'iga, kes oli siis Saatana Koguduse kolmanda astmega mees. Ben Aaron on nüüd pühendunud kristlane. Intervjuus Aaron paljastas, et see oli tema Kogudus, mis alustas selliste „heavy-metal“ ansamblitega nagu Black Sabbath, The Blue Oyster Cult, The Who, Ozzy Osbourne ja paljud teised. Saatana Kogudust juhtis siis selle ülempreester Anton LaVey. Paljud teavitavad, et LaVey, endine tsirkuse lõvitaltsutaja, oli ainult esimees tõelisele kõrgemale preestrile Kenneth Anger'ile, mehele, kes varem värvas Rolling Stones'i oma kultusesse.

Järgnev on katkend sellest intervjuust: „Ma töötasin selle Koguduse heaks...Kogudusel oli teised inimesed, kes olid vahemehed teistes firmades. Oli vahemees Apple'is (rajatud Beatles'ite poolt), Warner Brothers'is ja teistes salvestusfirmades. Keegi tuli minu juurde ja ütles: „Mul on üks salvestus ja ma soovin, et sa kuulaksid seda. Mind huvitaks, kas sa oleksid huvitatud selle rock ansambli rahastamisest.“ Ma ütlesin: „Olgu siis, ma kuulan seda.“ Mõned päevad hiljem Ben Aaron helistas tagasi ja pani paika järgmise kohtumise. Ta jätkas: „Ma pakun teile 100000 dollarit ja te ei kirjuta midagi alla. See, mida sa ei teadnud, on see, et peegel taga seinal on ühepoolne peegel ja me salvestame ja pildistame ja filmime kõike, mis ümberringi toimub. Kättemaks, kui sa ansambel läbi ei löö, on tõesti valus. Mõnikord on see kuni 60%-ni dollarites.“

Aaron'i intervjuu jätkus: „me saadame teid poodi, me varustame teid riietega ja me varustame teid võimenditega. See kõik on makstud rahaga, mille me teile andsime. Me paneme paika teie turnee. Me paneme paika teie esinemised. Meie üürime teid.“

Aaron siis seletas, et kui see ansambel ei hakka müüma, anti talle käsud koguda kokku see raha või teha teised „korraldused“. Need „teised korraldused“ on võtmeks tosina jagu rock-staaride „enesetappudele“. Põrandaalune uimastite maffia omas küllaldaselt vahendeid eemaldamiseks tulu mitte toojad. Mõned lugejad võibolla mäletavad Beatles'i John Lennoni järgmist ütlust, mille ta tegi rahvusvahelisele pressile 1966. aastal:

„Kristlus jätkub. See jätkub. See saab hajuma ja kokku kuivama. Ma ei vaidle sellele vastu. Mul on õigus ja mind tõestatakse õigeks. Me oleme palju populaarsemad kui seda on praegu Jeesus.“

Loodetavasti ta mõistetakse valeks.

TA MÕISTETAKSE... TA MÕISTETI.

John Lennon mõrvati Mark David Chapman'i poolt, kes oli üks tema austajaid, 1980. aasta 8. detsembril.

„Mehe meelest on mõnigi tee õige, aga lõpuks on see surmatee.“

Jumal, Õpetussõnad 14:12